

Michael Scott

9. kniha

NEKROMANT

Tajomstvá

NESMRTEĽNÉHO

NICHOLASA FLAMELA



COO
BOO

Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 4: Nekromant

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk



Michael Scott

**Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 4:
Nekromant – e-kniha**

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS  **MEDIA**

4. kniha

NEKROMANT

Tajomstvá
NESMRTEĽNÉHO
NICHOLASA FLATTIELA



Michael Scott

Z angličtiny preložila Jana Kysel'ová

COO
BOO

Michael Scott: The Sorceress: The Secrets of The Immortal Nicholas Flamel

Copyright © 2009 by Michael Scott

This translation published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC. All rights reserved.

Jacket art © 2009 by Michael Wagner

Translation © Jana Kyseľová, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať
za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného
súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2666-5

ISBN e-knihy 978-80-566-2674-0 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2675-7 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-2673-3 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

KNIHY SÉRIE
TAJOMSTVÁ NESMRTELNÉHO
NICHOLASA FLAMELA:

Alchymista (1. kniha)

Mág (2. kniha)

Čarodejnica (3. kniha)

Nekromant (4. kniha)

Venujem Piersovi,

Cura te ipsum

Bojím sa.

Nemám strach o seba, ale o tých, ktorých tu po sebe zanechám — Perenelle a dvojčatá.

Už som sa vzdal nádeje, že sa nám Kódex podarí získať včas na to, aby sme sa s Perenelle zachránili. Kým do mňa zadrapi svoje pazúry staroba, zostáva mi týždeň, najviac dva. Perenelle má ešte pár dní navyše. Lenže teraz, keď ma od smrti delí len krôčik, som zistil, že zomrieť nechcem.

Žijem na tomto svete už šesťstosedemdesiatšesť rokov, no stále som ani zďaleka nevidel všetko, ani zďaleka som neurobil všetko, čo som chcel. Kiežby som mal ešte čas.

Rovnako som však vďačný, že som žil dosť dlho na to, aby som objavil dvojčatá z legendy, a brdý, že som stál na počiatku ich výcviku v mágií živlov. Sophie už ovláda tri a Josh síce zatiaľ len jednu mágiu, ale predviedol aj iné schopnosti a má v sebe výnimočnú odvahu.

Vrátili sme sa do San Francisca a Deeho sme nechali v Anglicku napospas smrti. Dúfam, že sme ho videli naposledy. Aj keby prežil bitku s Archónom, viem, že jeho páni takéto obrovské zlyhanie nebudú tolerovať. Znepokojilo ma však, že Machiavelli sa nachádza tu v meste. Perenelle ho aj so spoločníkom uväznila na Alcatraze plnom ďalších netvorov, ale nie som si istý, ako dlho ostrov dokáže udržať takého človeka, ako je taliansky nesmrteľný.

S Perenelle sme sa zhodli, že Alcatraz predstavuje brozbu, ktorú sa určite pokúsime odstrániť, kým ešte vládeme. Keď si predstavím, čo sa skrýva v celách, naskakujú mi zimomriavky. Legendy hovoria o dávnych časoch, keď Temní Starší vypustili príšery do ľudských miest, a ja sa nazdávam, že Dee je dosť šialený a zúfalý, aby to zopakoval.

Ešte viac ma však naplašilo, že Scathach s Janou z Arku sa vyparili. Silobrána pri chráme Notre-Dame ich mala priviesť na Mount Tamalpais, lenže ony sa tam neobjavili. Keď som sa rozprával so Saint-Germainom, bol od strachu celý bez seba, no ja som mu pripomenul, že Scathach má vyše dva a pol tisíc rokov a je bojovníčka, akej niet páru. Jana tiež patrí k najlepším vojakom, akí kedy kráčali po svete. Francis preskúmal bod nula a myslí si, že našiel zvyšky rozdrvených kostí pravekých živočíchov. Podozrievam Machiavelliho, že bránu narušil pomocou starodávneho alchymistického kúzla prítiažlivosti. Obaja sa nazdávame, že Scathach a Jana sa vrátili v čase. . . lenže do akého obdobia?

Najviac ma však stále trápia dvojčatá. Už si nie som istý, ako ma vnímajú. Od začiatku mi bolo jasné, že Josh má voči mne skryté výhrady, ale teraz cítim, že sú obaja vystrašení a podozrievaví. Je pravda, že objavili čriečky mojej minulosti, ktoré by som im radšej nespomínal. Možno som k nim mal byť úprimnejší. Na niektoré svoje činy nie som hrdý, ale nič neľutujem. Urobil som, čo bolo treba, aby som zaistil prežitie ľudskej rasy. Spravil by som to znova.

Dvojčatá sa vrátili do tetinho domu v Pacific Heights. Deň či dva ich nechám odpočívať a naberať sily, ale dlhšie nie, lebo čas je luxus, aký my dvaja s Perenelle nemáme. Potom začneme odznova. Musia dokončiť výcvik, aby boli v deň návratu Temných Starších pripravení.

Pretože ten deň sa už blíži.

Čoskoro nastane letný slnovrat.

Z Denníka Nicholasa Flamela, alchymistu
Zapísané v utorok 5. júna v San Franciscu,
mojom adoptívnom meste

UTOROK

5. jūna

Prvá kapitola

„*N*ečakala som, že sa sem ešte niekedy vrátíme.“ Sophie Newmanová sa uškrnula a pozrela na brata.

„Ja som zasa nečakal, že sa budem z návratu tak veľmi tešiť,“ odvetil Josh. „Vyzerá to tu... čo ja viem? Inak.“

„Vyzerá to tu rovnako,“ tvrdilo jeho dvojča. „No my sme sa zmenili.“

Sophie s Joshom kráčali po Scott Street v štvrti Pacific Heights a mierili k domu tety Agnes na rohu Sacramento Street. Dom naposledy videli pred šiestimi dňami, teda vo štvrtok 31. mája, keď odišli do práce – Sophie do kaviarne a Josh do kníhkupectva. Spočiatku sa zdalo, že pôjde len o ďalší obyčajný deň, ale nakoniec to bol posledný normálny deň, aký v živote zažili.

Vtedy sa navždy zmenil nielen ich svet, ale tiež oni sami – fyzicky aj psychicky.

„Čo jej povieme?“ spýtal sa Josh nervózne. Teta Agnes mala osemdesiatštyri rokov, a hoci ju dvojčatá oslovovali teta, v sku-

točnosti neboli pokrvní príbuzní. Sophie sa nazdávala, že by mohla byť sestra ich starej mamy... alebo sesternica, alebo možno len priateľka, ale nikdy si nebola úplne istá. Teta Agnes bola milá, no mrzutá stará dáma, ktorá sa trápila a bála, ak meškali čo i len päť minút. Sophie aj Josh sa z nej išli zblázniť. Úplne všetko, čo urobili, hlásila rodičom.

„Nebudeme to komplikovať,“ odpovedala Sophie. „Budeme sa držať príbehu, čo sme porozprávali mame a ockovi – najprv zavreli kníhkupectvo, lebo Perenelle sa necítila dobre, a potom nás Flamelovci...“

„*Flemingovci*,“ opravil ju Josh.

„... Flemingovci pozvali na návštevu do domčeka v púšti.“

„A prečo zavreli kníhkupectvo?“

„Unikol tam plyn.“

Josh prikývol. „Unikol plyn. A kde sa nachádza domček v púšti?“

„V národnom parku Joshua Tree.“

„Dobre, už viem.“

„Si si istý? Si otrasný klamár.“

Josh pokrčil plecami. „Budem sa snažiť. Veď vieš, že nás bude vypočúvať.“

„Viem. A potom sa navyše musíme porozprávať s mamou a ockom.“

Josh prikývol a vrhol na sestru pohľad. Posledných pár dní si čosi prevracal v hlave a napadlo mu, že toto je dokonalá chvíľa, aby tému nadhodil.

„Uvažoval som,“ začal pomaly. „Možno by sme im jednoducho mali povedať pravdu.“

„Pravdu?“ Sophin výraz tváre sa vôbec nezmenil. Ešte stále kráčali – prešli cez Jackson Street a o tri ulice ďalej zazreli tetin viktoriánsky dom s obkladom z bieleho dreva.

„Čo myslíš?“ spýtal sa Josh, keď jeho sestra mlčala.

Sophie napokon prikývla. „Iste, mohli by sme.“ Z očí si odhrnula niekoľko svetlých prameňov a pozrela na brata. „Ale najprv si to vyjasnime. Povieme mame s ockom, že ich celoživotná práca je zbytočná. Že všetko, čo kedy študovali – história, archeológia a paleontológia –, je klamstvo.“ V očiach sa jej zaiskrilo. „Myslím, že je to výborný nápad. Pokojne im však môžeš pravdu povedať ty a ja sa budem pozeráť.“

Josh nervózne pokrčil plecami. „Veď dobre, nič im teda nepoviem.“

„Určite. Aspoň zatiaľ.“

„Dohodnuté. Skôr či neskôr však všetko vyjde najavo. Predsa vieš, že sa pred nimi nič nedá utajiť. Vždy všetko zistia.“

„Lebo teta Agnes im všetko požaluje,“ zašomrla si Sophie popod nos.

Pomaly okolo nich prešla lesklá čierna limuzína s tónovanými sklami. Šofér sa nakláňal dopredu a sledoval čísla domov na ulici lemovanej stromami. Auto o kúsok ďalej vyhodilo smerovku a zastavilo pri obrubníku.

Josh kývol bradou smerom k limuzíne. „To je čudné. Zdá sa, že zastavuje pred domom tety Agnes.“

Sophie bez záujmu zdvihla pohľad. „Kiežby sme sa mali s kým porozprávať,“ zašepkala. „S niekým ako Gilgameš.“ Modré oči jej zväčšila náhla záplava slz. „Dúfam, že sa mu nič nestalo.“ Keď videla nesmrteľného naposledy, práve ho zranil šíp z luku

Parohatého boha. Podráždene pozrela na brata. „Vôbec ma nepočúvaš.“

„To auto *naozaj* zastavuje pred domom tety Agnes,“ vyhlásil Josh pomaly. Na zátylku ho pošteklilo neurčité varovanie.

„Soph?“

„Áno?“

„Kedy mala teta Agnes naposledy návštevu?“

„Nikdy k nej nikto nechodí.“

Dvojčatá sledovali, ako štíhly vodič v čiernom obleku vystúpil z auta a vyšiel hore schodmi. Rukou v čiernej rukavici sa zľahka pridržal kovového zábradlia. Vďaka prebudenému sluchu jasne počuli, ako klope na dvere, a podvedome pridali do kroku. Videli, že teta Agnes otvorila dvere. Josh vedel, že drobnú, kostnatú starenku s ostrými črtami tváre, hrčovitými kolenami a opuchnutými artritickými prstami v mladosti považovali za veľkú krásavicu, jej mladé roky však boli dávno preč. Nikdy sa nevydala a v rodine sa hovorilo, že láska jej života zahynula vo vojne, Josh si však nebol istý, ktorá vojna to mala byť.

„Josh?“ spýtala sa Sophie.

„Niečo sa mi nezdá,“ zamrmľal Josh. Keď sa rozbehol, Sophie s ním zladila krok a bez problémov sa držala po jeho boku.

Dvojčatá videli, že šofér hýbe rukou a teta Agnes si od neho čosi berie. Predklonila sa a žmúrila na predmet, ktorý vyzeral ako fotografia. Vo chvíli, keď sa zohla, aby sa pozrela zblízka, vodič okamžite prekĺzol okolo nej a vbehol do domu.

Josh začal šprintovať. „Nenechaj auto odísť!“ skríkol na Sophie. Uháňal cez cestu a vybehol hore schodmi do domu. „Ahoj, teta Agnes, sme doma,“ zakričal, keď utekal okolo nej.

Starenka sa otočila okolo svojej osi a fotografia jej vyletela spomedzi prstov.

Sophie prešla za bratom cez cestu, ale zastala za autom. Zohla sa a pritisla končeky prstov na pravú zadnú pneumatiku. Palcom sa obtrela o krúžok na vnútornej strane zápästia a prsty sa jej rozpálili dobiela. Keď zatlačila, pocítila zápach spálenej gummy. Potom zaznelo päť zreteľných prasknutí a v gumovej pneumatike sa zjavili diery. Syčal z nej vzduch a guma rýchlo klesla na kovový ráfik.

„Sophie!“ zajačala starenka, keď dievča vybehlo hore schodmi a zdrapilo svoju zmätenú tetu. „Čo sa deje? Kde ste boli? Kto bol ten sympatický mladík? Ten chlapec, ktorého som pred chvíľou videla, bol Josh?“

„Pod' so mnou, teta Agnes.“ Sophie tetu odtiahla od dverí, aby starenku nezrazil na zem Josh alebo šofér, ak by náhodou vyleteli von. Kľakla si a zdvihla fotku, ktorá tete vypadla. Potom staršej žene pomohla prejsť do bezpečnej vzdialenosti od domu. Sophie pozrela na fotografiu – sépiovohnedý obrázok mladej ženy, oblečenej v čomsi ako uniforma sestričky. V pravom dolnom rohu stálo bielym atramentom slovo *Ypres* a rok 1914. Sophie zatajila dych. Ani v najmenšom nepochybovala o tom, na koho sa pozerá. Žena na fotke bola Scathach.

Josh vošiel do šerej chodby, pritisol sa chrbtom o stenu a čakal, kým sa jeho oči prispôbia prítmiu. Minulý týždeň by nevedel, že to má urobiť, ale na druhej strane by minulý týždeň ani nevběhol do domu v päťach nezvaného hosta. Konal by rozumne a zavolať by polícia. Siahol do stojana na dáždnyky za dverami

a vybral z neho jednu z tetíných hrubých vychádzkových palíc. Nebol to síce Clarent, ale musí mu stačiť.

Josh nehybne stál a s hlavou naklonenou nabok počúval. Kam išiel neznámy?

Z podesty sa ozvalo zavrzganie a dole schodmi zbehol mlado pôsobiaci muž v jednoduchom čiernom obleku a bielej košeli s úzkou kravatou. Keď zbadal Josha, spomalil, no nezastal. Usmial sa, ale zdalo sa, že ide skôr o reflex než úmyselný výraz, lebo sa mu vôbec neodrazil na tvári. Keď sa priblížil, Josh si všimol, že má ázijské črty. Žeby Japonec?

Josh pokročil vpred a vychádzkovú palicu držal pred sebou ako meč. „Kam ste sa vybrali?“

„Prejdem okolo teba alebo cez teba, je mi to jedno,“ odvetil chlap so silným japonským prízvukom.

„Čo tu robíte?“ chcel vedieť Josh.

„Niekoho hľadám,“ odpovedal muž jednoducho.

Nezvaný návštevník zostúpil zo spodného schodu do haly a chcel vyjsť cez predné dvere, no Josh mu palicou zahradil cestu. „Nie tak rýchlo. Dlhujete mi vysvetlenie.“

Muž v čiernom obleku schmatol palicu, vytrhol ju Joshovi z rúk a na kolene ju zlomil. Josh sa zaškľabil – to muselo bolieť. Chlap hodil kusy palice na podlahu. „Nedlhujem ti nič. Ale mal by si byť rád, že dnes mám dobrú náladu.“

Čosi v mužovej tvári Josha prinútilo ustúpiť. Čosi chladné a vypočítavé, čo ho znenazdania primalo uvažovať, či je chlap vôbec človekom. Josh stál vo dverách a sledoval, ako vodič ladne kráča dole schodmi. Naťahoval sa k dverám auta, keď si všimol zadnú pneumatiku.

Sophie sa usmiala a zamávala mu prstami. „Tuším máte defekt.“

Josh zbehol po schodoch a zastal vedľa sestry s tetou. „Josh,“ oslovila ho teta mrzuto, „čo sa deje?“ Sivé oči jej zväčšovali hrubé sklá okuliarov.

Zadné okienko na strane spolujazdca sa kúsok stiahlo a Japonec čosi naliehavo rozprával človeku vnútri, mávajúc rukou k pneumatike.

Dvere sa prudko otvorili a z auta vystúpila mladá žena. Oblečený mala skvele padnúci čierny kostým a bielu hodvábnu blúzu. Ruky jej skrývali čierne kožené rukavice a na nose jej sedeli malé čierne slnečné okuliare s okrúhlymi sklami. Prezradili ju však ježaté ryšavé vlasy a svetlá pehavá pokožka.

„Scathach!“ vykriekli Sophie aj Josh nadšene.

Žena sa usmiala a ukázala im ústa plné upírskych zubov. Zložila si okuliare a odhalila jasnozelené oči. „To sotva,“ vyštekla. „Som Aífa z Tieňov a chcem vedieť, čo sa stalo môjmu dvojčaťu.“

Druhá kapitola

„Nechákal som, že sa sem ešte niekedy vrátim,“ poznamenal Nicholas Flamel, keď otváral zadné dvere do Malého kníhkupectva.

„Veru ani ja,“ súhlasila Perenelle.

Spodok dverí sa zasekol, preto sa do nich Nicholas oprel plecom a silno zatlačil. Dvere zaškrípali o kamennú podlahu a manželov okamžite ovalil smrad – sladkastý zápach hnilého dreva a práchnivého papiera sa miešal s dusivým, skazeným závanom rozkladu. Perenelle zakašľala, pritisla si ruku na ústa a zažmurkala, aby potlačila slzy, čo sa jej znenazdania natlačili do očí. „Nechutné!“

Nicholas sa opatrne nadýchol. V suchom vzduchu ešte stále cítil stopy Deeho sírového zápachu, pripomínajúceho smrad skazených vajec. Dvojica prešla po tmavej chodbe, ktorú po oboch stranách lemovali vysoké komíny škatúl s knihami z druhej ruky. Kartón pokrývala čierna pleseň a navrchu sa